

PREMIS PLOMA DE FERRO

2023

Ajuntament de Capdepera

SERVEI D'ASSESSORAMENT
LINGÜÍSTIC

ÍNDIX

CATEGORIA ADULTA

PREMI EX AEQUO

«40», Roger Simeon Freixas 3

«La incapacitat», Pere Bergas Llabrés 14

PREMI LOCAL

«Endergues», Biel Torres Malpesa 33

CATEGORIA JUVENIL

«L'últim dinosaure del món», Robin Garcia Stifter..... 49

«El somni», Joan Fuster Mestre 52

«Misteri a Cala Embull», Carme Garau Servera 55

CATEGORIA ADULTA

Premi ex aequo

Roger Simeon Freixas

Buff! Quin sorollam! Però quin mal de cap en un segon... De debò cal que la música estigui tan alta? Tan sords ens hem tornats totes? És que no ho entenc... I les llums? Què coi són tantes llums? Una mica més i em quedo cega, o idiota, o les dues coses... i crec que a en Jordi li ha donat un atac epilèptic. Ja li està bé, que es mereix això i molt més: per cabró. Per cabró i fill de puta afortunat. Però la Mireia no que no s'ho mereix. Ni la Mireia ni jo, collons! Però és que a qui se li ocorre? Qui les organitza aquesta mena de barbaritats? A qui coi li agraden aquestes festes? Pensava que a en Josep no... Però ara resulta que tampoc el conec en aquest aspecte. Ara resulta que no només és un desconegut al llit sinó que també li agraden aquesta monstruositat de festes d'aniversari. Mai m'ho hauria imaginat! En Josep, ell que era tan independent i alternatiu de jove, que em va prohibir beure Nестea perquè era massa

comercial, ara cau en el parany d'una festa d'aquestes prefabricades, preorganitzades i, sobretot, prepagades. Qui t'ha vist i qui et veu, Josep! Què dirien ara els teus excompanys de facultat de tu? Què dirien els teus excompatriotes d'Ong i de secta? Creus que aquesta festa és prou *eco-friendly* amb els milers de gots de plàstic que hi ha pertot arreu? I no em diguis que és culpa de la paternitat, que t'ha trastocat les neurones i et fa fer coses que ni t'imaginaves perquè no pot ser que tot TOT sigui culpa de la paternitat! Coi, que la Mireia ha tingut tres criatures i segueix tan coherent com el primer dia! Que no l'has vist o què? Preciosa i coherent com sempre. Amb el merda d'en Jordi aferrat del seu braç, però meravellosa com sempre. La maternitat no l'ha pas trastocada a ella i, pel que diu el desgraciat d'en Jordi, segueix tan activa sexualment com abans. Que ser pare no vol dir deixar de viure, Josep. Que tenir una criatura no és pas el final de cap camí. Que et sortiran teranyines a l'entrecreix... Que és lamentable que a aquestes alçades de la vida hagi de pidolar per poder follar amb tu! Hòstia, Josep, que ja en tinc 40, recordes? I follo menys que quan en tenia 15! Em dius que no en tens ganes, que vas molt cansat, que tens mal de cap, que has d'acabar de mirar un episodi de qualssevol merda de Netflix abans no et caduqui... Excuses i prou, perquè per preparar aquesta festa d'aniversari sí que has tingut temps, no? Per perdre el temps comprant aquesta abominació resulta que cap "migranya terrible" t'ha aturat. Però com se t'ha ocorregut? D'on collons has trobat una cosa així? I no em diguis que t'ho ha

recomanat cap amic perquè tu no en tens, d'amics, que ets un avorrit de l'hòstia. Que se t'adormen les plantes de l'ensopiment. I després es suïciden per si de cas tinguessis la mala pensada de tornar a obrir la boca. Que ja fa anys que no tens res interessant a dir, que se t'ha passat l'arròs, les lleties i les verdures congelades. Que fins i tot un tofu passat per aigua rebullit amb peix de riu és més interessant que tu! Ostres, només d'imaginar-te buscant per internet on celebrar una festa d'aquestes ja m'entristeixo. Per què collons no hi buscaves porno, a internet, com fem tots els demés? Només cal que vagis a l'historial de l'ordinador i hi trobaràs un bon repertori de pàgines. Del tradicional, del de parelles, de trios, del de comunitats de veïns sencers, de l'enllitat, de l'aeri, del de la dutxa, la banyera, el parc, contra una roca, a la platja, sobre un trapezi, en una presó, en un bosc, en un taxi, a les escales, sobre la barra de la cuina, a dintre l'armari, en una tenda de campanya, sobre la fotocopiadora... del legal, de l'il·legal, de l'allegal. I que hagis escollit una festa d'aquest tipus d'entre els milions de possibilitats que hi deu haver encara m'entristeix més. M'entristeix i em confirma que no em coneixes gens. Que no t'has preocupat mai de conèixer-me de veritat. Que et vas crear una imatge falsa de mi i has viscut tota la vida sota aquest miratge. I jo em pregunto, ja posats a crear-me una personalitat, per què no me'n creaves una de millor? No t'ho sembla? Per què m'havies d'inventar així de pusillànim i poca cosa? Per què m'havies de fer així d'avorrida i mediocre? Potser per tenir més motius per empenyar-te amb mi? Per

fotre'm bronques i culpar-me de tot? No ho sé. No t'entendré mai. Tampoc tinc cap ganes de fer-ho, la veritat. Ja estic cansada. Que 40 anys pesen molt, Josep. Ja t'ho trobaràs l'any que ve quan sigui el teu torn i algú altre et prepari La Festa dels 40 anys, així, en majúscules; que es veu que això és obligatori avui en dia; que si no fas una festa per als 40 no ets ningú i et retiren el carnet de la biblioteca i et bloquegen d'Amazon i d'AliExpress... Hà! La festa dels 40 anys! Quina estupidesa! Què estem celebrant? De debò, pensa-ho: què estem celebrant? Que ja he viscut mitja vida i no he assolit gairebé cap dels meus somnis? Que la meva trajectòria professional no segueix cap mena de línia ascendent i que estic cobrant menys que fa 10 anys? Que cada dia em costa més feina sortir del llit? És això el que estem celebrant? És això? Doncs quina gran festa. Em sap greu si no he fingit alegria, però de debò pensaves que m'agradaria? De debò m'he convertit en aquesta desconeguda per a tu?

Sort que me n'he pogut escapar... He dit que sortia a comprar tabac... Havia de sortir d'allà com fos. Crec que en Josep ho ha entès... Vull dir que jo mai he fumat... Sí, ell m'ha entès perfectament. Aquestes coses encara les agafa a la primera. És viu de l'hòstia. Ara, no ha mogut ni un dit! Per què no ha fet res? Coi que són més de 15 anys junts! Que tenim una filla. Hòstia, Josep!, ni un trist alçament de cella? Que tenim una hipoteca! Collons, que això ajunta molt les parelles! Que vam anar de bracet a veure el bon home del banc i vam firmar junts a tot arreu on ens va indicar

segellant amb sang un contracte de 40 anys i ni una sola reacció? Tan poc t'importo? Tan poc han significat aquests anys junts per a tu? Si hagués estat a l'inrevés i el que hagués marxat haguessis estat tu s'entendria, perquè tothom sap que soc una desgraciada sense sentiments que no t'estima gens i només està amb tu perquè no té els pebrots de marxar... però tu que ets un sant, tu que ets una criatura excelsa dotada d'una sensibilitat excepcional i d'un cor tan gran que no t'hi cap al pit, tu hauries d'haver fet un bon drama. Per què no t'has queixat, Josep? Per què m'has deixat marxar i no m'has dit res? Qui collons ets? Ens pensem que coneixem la gent però anem ben equivocats. Ningú coneix ningú. Si ja comencem per no conèixer-nos a nosaltres mateixos... Vull dir que qui m'havia de dir a mi que avui seria el dia que finalment faria un cop de cap i ho engegaria tot a la merda? Que no és pas que no ho hagués pensat desen... No, centen... No, milers de vegades, però una cosa és pensar-ho, tenir somnis humits amb una idea meravellosa, amb una vida utòpica de llibertat i felicitat lluny d'en Josep i tota la merda que l'envolta, però l'altra cosa és tenir el valor de fer-ho. I això ja costa més. En el meu cas, uns 358 intents previs i gairebé 12 anys de preparació. Amb això et dono la raó, Josep; no soc precisament una aventurera. Però ara ja està. El pas més difícil ja està fet. Ja m'he escapat de les teves xarxes i puc nedar lliurement. Ara ja puc fer tot el que vulgui... Puc deixar la feina, agafar el primer avió que surti i anar on sigui, ben lluny d'aquí. Sense maletes ni càrregues ni destí. Només viatjar pel plaer de viatjar, de passar temps amb mi, de retrobar-me...

Dormir a la platja o enmig del bosc, parlar amb desconeguts sobre tot i res, inventar-me una nova personalitat cada dia i intentar ser feliç. Podria agafar un ferri cap a una illa perduda de Cambodja, sense electricitat ni aigua corrent, amagar-me sota un volcà indonesi o perdre'm pels carrerons de Xangai. Recórrer el planeta sencer sense pressa ni direcció. Afartar-me de veure món per retornar a un poble petit dels Pirineus i deixar passar el que em pugui quedar de vida mirant com volen els coloms en una terrassa de bar davant d'una cervesa, unes olivetes i unes patates... Ostres, patates! He de comprar patates, que ja no en queden i en Josep s'emprenyarà. Que es veu que una casa sense patates és com una casa sense electricitat; no, pitjor encara, com una casa sense Netflix... Ostres, una vida sense Netflix! Només de pensar-ho ja em venen calfreds. Però quina mena de tortura és aquesta? Per què em poses aquestes idees terrorífiques al cap, Josep? D'on les treus aquestes comparacions? Sense Netflix... Què collons faríem els vespres? Parlar entre nosaltres? Hahaha. Netflix ens ha salvat i condemnat com a parella al mateix temps. Que ja sé que la nostra imatge com a família els vespres deu ser molt lamentable vista des de fora, cadascú tancat a la seva habitació mirant sèries al seu iPad. Però què més sabem fer, eh? Què més sabem fer si ens han educat per ser vegetals enganxats a una pantalla? I ja sé que potser no li hauríem d'haver comprat un iPad a la Mariona, perquè només té 3 anys, però és que es queda tan quieta davant la pantalla que qualsevol és l'idiota de no donar-li. I sí, ho reconec: jo també era d'aquelles, de les

que jutjaven l'educació que els demés donaven als seus fills, de les que miraven amb menyspreu i superioritat aquells que callaven els seus fills donant-los el mòbil... Però collons un cop ets tu qui s'hi troba! Què diferents són les coses quan ets tu qui les viu! Com et trenca tots els esquemes això de ser mare. Nosaltres que sempre havíem dit que no deixaríem que els nostres fills ens veiessin discutir... I crec que el que no ens ha vist és parlar-nos mai sense cridar-nos. Collons, que som els pitjors pares del món, Josep. Que ens odiam i odiam la Mariona. Que cap dels dos ens atrevim a dir-ho en veu alta però saps tan bé com jo que aquesta criatura ens ha amargat la vida. Que no és pas que tinguéssim una vida de l'hòstia abans però és que des que ella va néixer... Que no seré pas jo qui ho digui però... tant de bo que no l'haguéssim tingut mai... Vull dir que, abans que arribés no la coneixíem ni l'estimàvem ni res d'això, que no hauria passat res si no hagués aparegut mai... que abans tot era més fàcil i teníem una vida. Però ara, en canvi... Ara tenim això que no sé ni què és. Una mena de pseudo-existència sense solta ni volta. Un anar fent perquè els dies passen i no perquè en tinguem cap ganes. Potser em preguntaràs per què no t'ho havia dit mai això però és que... com es diu una cosa així? Com li pots dir a algú que la vida al seu costat és una tortura, un drama constant que em fa desitjar que em caigui un tros de balcó al cap i em deixi en coma de per vida? Com la dius una cosa així?

Segur que en Josep dirà que aquestes són precisament les coses que s'han de dir, que aquestes són les converses que s'han de tenir i que si no soc capaç de tenir-les és perquè soc una pusillànim sense empenta ni energia... I sí, clar que té raó. Al final, després de tants anys fingint ser el personatge que ell m'ha creat, m'hi he acabat convertint. Per què et penses que he arribat així als 40? Per què et penses que he acceptat venir a aquesta merda de festa sorpresa que de sorpresa no en té res i de festa encara menys? Perquè tens raó, Josep, perquè soc una maleïda pusillànim poca cosa avorrida i mediocre sense sang a les venes... Però en una cosa t'equivoques: no estic pas feliç de ser-ho. Què et penses, que no m'agradaria ser més activa, Josep? Collons, que tinc 40 anys i actuo com si en tingués 140! Voldria... voldria que encara em bullís la sang amb tota la merda que m'envolta, amb tot el que està passant i tot el que no sabem... Que m'agafés una bona escalfada i em vingués la necessitat imperiosa de trencar-ho tot, de cridar que tot és una estafa, que l'amor és un engany subvencionat pel *Corte Inglés*, que la maternitat està plena de mentides escampades pels comercials de *Bugaboo*, *Stokke* i demés. Que ens estan prenent el pèl per totes bandes, que els polítics són una colla de vividors que s'aprofiten de les il·lusions de la gent, que els bancs ens segueixen robant com ho feien abans de la crisi, que les companyies elèctriques ens segueixen robant com ho feien abans de la crisi, que les feines segueixen sent tan dolentes i precàries com abans de la crisi, que la famosa crisi de crisi no en té res perquè s'ha enquistat de tal

manera que ja s'ha convertit en malaltia crònica, que el món que ens ha tocat viure és una puta merda i que la Greta Thunberg és un frau patrocinat per la Coca-Cola!

Però és que no puc... no puc, ja vaig tard. 40 anys tard... A més, de què serviria? Paraules i prou sense cap mena de conseqüència. Una rebequeria de nena petita i prou. I ja sé què em diràs. Em diràs que com a mínim estaria fent alguna cosa, que no em quedaria aturada de braços plegats. Però és que què vols que faci? Què puc fer jo? Anar a tallar la Meridiana? Però és que aquesta ja no és la meua guerra, Josep. A més, queden al vespre i ja saps que després de les 6 jo no soc ningú; que arribo molt cansada de la feina i només penso a estirar-me al sofà i descansar, que ja en tinc 40, recordes? «Sorpresa! Anys i anys, per molts anys...», que els anys pesen! Però és que tampoc podria sortir a combatre al carrer encara que volgués perquè tenim la Mariona, recordes? Aquella petita bestioleta que corre per casa i no ens deixa dormir des de fa 3 anys? Saps de qui et parlo, oi? Aquest gran forat negre que xucla tota l'energia que té al voltant que ens ha convertit en uns amargats que ens odiam com mai havíem pensat que era possible d'odiar ningú. La llum meravellosa que va entrar a les nostres vides de cul i amb una cesària totalment innecessària que només interessava als de la clínica privada perquè podien cobrar més de la mútua. Perquè es veu que als hospitals públics no neixen nens... Es veu que únicament en clíniques privades et garanteixen un part de

qualitat. I ho va ser, Josep? Digues: les 50 inspeccions vaginals que em van fer creus que van ser del meu gust? Els 8 dies hospitalitzada perquè el tall a la panxa se'm va infectar van complir amb les teves expectatives? La cicatriu que duré de per vida et sembla un souvenir adequat del nostre pas per la clínica? I per descomptat que ja sé que diuen que ningú està satisfet del seu part, però és que si a sobre acabes pagant una ronyonada per fer-ho, doncs ja és d'imbècils! I pagar per deixar de dormir, de viure, de ser tu mateixa i passar a ser súbdita d'una criatura, doncs això ja no té ni nom! I tots aquells que hi havien passat abans que nosaltres i no ens havien advertit són una colla de fills de puta! L'únic que diu la gent és que són 3 anys dolents i després ja està. Hà! Com si tres anys fossin 3 segons! Digues-li a algú que ha d'anar 3 anys a la presó i ja veuràs quina cara et farà. 3 anys! Més aviat 3000 anys, perquè a mi em sembla que això no acabarà mai, que aquesta nena passarà dels terribles 2 a la pubertat directament i després encara dormirem menys perquè tindrem una adolescent desagradada que ens ho discutirà tot... De debò vols que surti al carrer a queixar-me, Josep? Et quedaràs tu sol amb la Mariona? Doncs bona sort... Encara recordo quan em vas dir que volies ser pare... Estàvem sopant en un restaurant vora el mar i després d'unes quantes copes m'ho vas dir. Vaig pensar que era l'alcohol el que parlava, que havies begut una mica massa i ni sabies el que et deies. Per això et vaig dir que sí, que endavant. Coi, que jo només veia el clau que s'apropava! Ara me n'adono que ho tenies tot planificat. Com sempre. Que feia

temps que hi donaves voltes i vas escollir el moment indicat per dir-m'ho. Sempre m'has sabut manipular al teu gust. Sempre m'has fet anar al teu ritme. Però ara s'ha acabat, Josep. Suposo que a hores d'ara ja te'n deus haver adonat: ja està. Marxo d'una vegada per totes. No cal que em busquis perquè no em trobaràs. Adéu, Josep. Queda't amb la casa, el cotxe, la hipoteca i la Mariona, però a mi deixa'm en pau. Ara que encara no és massa tard deixa'm viure. Intentar tornar a començar per poder-ho fer millor. Ara que encara hi soc a temps, aprendre dels errors comesos i finalment fer-ho millor. Sí, Josep, t'abandono. Aquesta no te l'esperaves, eh? Tu que ets tan home home, dels que manen a casa i fan que tothom ho sàpiga que és qui porta els pantalons, aquesta sortida no formava part del meu repertori normal d'accions. Ho sé.

Però és que ja ha arribat l'hora. Sé que em diràs que és la crisi dels 40, que a tothom li passa; que qui no es compra un Jeep es compra una Harley o contreu una malaltia venèria amb una puta del Raval. Però és que jo no soc cap dels teus companys de feina, Josep. Em diràs que em deixi d'històries i que no faci el ridícul. Que sense tu no tinc on caure morta perquè no soc capaç de fer res tota sola, perquè no soc més que una pusillànime poca cosa avorrida i mediocre sense sang a les venes i blah blah blah... Però aquest cop t'equivoques, Josep. Resulta que en tinc un altre, de més jove i comprensiu; que m'espera una vida nova sense bolquers ni

nits d'insomni, amb temps per mi i sexe en abundància. I et diria que ho sento, però és que no ho sento gens! L'únic que sento és no haver-ho fet fa molt de temps! L'únic que lamento és haver perdut tants anys de la meva vida, però ei, que encara hi soc a temps, que bufen vents d'alegria i joia. No els sents, Josep? Ah, no, clar que no. Que la merda de música de la festa d'aniversari que m'has preparat no et deixa sentir res. Doncs tu t'ho perds, perquè les trompetes sonen més dolces que mai, els violins més angelicals i les arpes més celestials...

Marta

LA INCAPACITAT

Premi ex aequo

Pere Bergas Llabrés

L'empenyia un zelador. De l'abric mal aplegat al respatller se'n despenjava una mànega que llepava el trespol fosc, ple de clivells, de rajoles emboirades per un engrut enfitós. Almenys en dues ocasions trepitjà el puny d'aquella mànega morta que s'arrossegava. Si era l'abric que em pensava, ja estava prou esquinçat per donar-lo a Càritas. L'embalum de la cadira amb rodes —bosses, abric i pacient— ocultava les gambades peresoses que l'impulsaven, i avançava a càmera lenta com un escarabató somnolent. El zelador vestia l'uniforme blau cel corporatiu, certament amb uns calçons un xic curts i estrets, i calçava unes vambes ben atropellades que no li atorgaven cap aire de formalitat suficient. Em destorbaven massa aquelles espardenyes desllorigades, més que el seu rostre pàl·lid i mal afaitat, asfixiat per una cabellera grenyuda a lloure fins a les espatlles, i amagat rere la mascareta protocol·lària i el cul de tassó d'unes ulleres de pasta.

No sé a quin moment aparegueren a la sala d'espera, provinents d'una de les moltes portes que hi havia passadís enllà. Però jo ja vaig descobrir ma mare asseguda a la cadira amb rodes entrant-hi pel fons. Em vaig posar dempeus tot d'una. M'adonava que tenia les anques enrampades i que l'agulleta em feia mal d'haver estat entaforat en una d'aquelles butaques de plàstic, sense haver-me bategat tot aquell matí. Allò significava, és segur, que a la fi s'havien acabat les proves mèdiques, després de cinc hores, i em duien ma mare, definitivament, per partir. Jo ja no raonava amb claredat ni podria haver escoltat cap altre metge, afamat, entumit i endormiscat, amb la boca pastosa de set i el cul adolorit.

Sortejaren amb gràcia totes les fileres de seients, distribuïdes com si algú hi hagués volgut fer una partida d'enfonsar la flota usant-les a manera d'embarcacions. El zelador em devia reconèixer de les altres vegades que havia vingut a endur-se ma mare. Mentre havia refet el trajecte fins a mi, havia fixat la mirada un pam per damunt del meu cap, a la paret. En arribar, es limità a passar-me el relleu sense dir-me ase ni bèstia. Cap comentari d'ànim, cap gest confortador. Res. No devia ser la seva feina. Asèptic i indisponible.

De sobte, de gairell, quan se n'anava, féu un atxem violent que per fortuna contengué la mascareta. Tot ell es va contreure, sense haver tengut temps de col·locar-se la sofraja del colze davant la boca per esternudar. I amb tota la barra del món es tragué la FFP2 per complet amb la mà esquerra mentre amb el dors i

els dits de l'altra es furgà i es torcà el nas. Amb tranquil·litat i satisfacció. Alliberat de la mascareta, es guanyà una mica del meu respecte en admirar-li un mentó prominent, símbol de constància i empenta. Tanmateix, contrastava amb aquells seus ullons miops desconfiats que m'evitaren en tot moment. S'abossà de nou la mascareta, i en tornar-se'n, vaig advertir que duia els braços bruts de tatuatges, amb coloraina taronja merda, negra, vermella i verda, amb tot de motius japonesos. I lliscà igual que havia vingut per retirar-se, articulant les cames xinoxano, sense a penes moure el tronc.

Ma mare m'allargà els papers de l'informe mèdic. Em deia no sé què del centre de salut i del sintrom, de la nova medicació tan cara i de les bragues que no s'havia pensat a posar, i que la darrera metgessa havia estat una moreneta que li havia xerrat en mallorquí, la mar d'aguda, i no com aquella primera forasterona tan joveneta, que anava amb les orelles repuntades de pírcings, petita i escafida, i que li havia parlat tan de pressa. Això sí, li havia dit que aquell dia no la ingressarien i no la varen ingressar. En això no s'equivocà. I que en Crístian, el jovençà que l'havia traslladada amb la cadira d'un cap a l'altre, havia estat ben eixerit en tot moment.

Intercanviàrem quatre paraules sobre tot el que li havien fet per allà dins, llegint en diagonal l'informe mèdic, dret davant ma mare assegudeta. Tenia més xerrera que de costum, ella, com si la medicació que li havien administrat li hagués

destravat la llengua, condormida d'una setmana ençà. Però la seva verbositat tenia quelcom de deriva, de caduf extraviat. Res superava, però, la novíssima sensació d'empènyer ma mare en una cadira amb rodes, aquella vegada en què un fill s'adona que els papers s'intercanvien radicalment i passa a ser ell el cuidador. I hom se sent més fràgil, amb ganes de plorar, adult de bon de veres.

Les meves mans s'encengueren, totes resseques, en contacte amb l'aire fred quan posàrem un peu fora de l'hospital. Empunyava amb força els dos mànecs de la cadira ortopèdica perquè s'embalava. El trespol feia una mica de rost. Vaig estar temptat d'abandonar ma mare a la vorera, perquè algú se'n fes càrrec; qui fos, se'n cuidaria molt millor que no jo. I hauria entrat de nou, m'hauria fet invisible en un racó, inservible com un mecanisme que ha perdut un pernet o una molleta essencial, i hauria errat eternament sense amo ni propòsit. I mentre la meva ment derrapava esbojarrada mon pare s'aturà cautelosament amb el cotxe a prop de nosaltres. Com tot el que ell feia, amb delicadesa, però de manera sorruda, com a lluny de tu i de tothom.

No sé ben bé quan li vaig perdre el rastre, a mon pare. Vull dir que vàrem deixar de parlar com es parlen les persones amb qui es conviu. Al principi vaig

creure que era la feina el que me'l segrestava. I durant anys fou certament així. Però mon pare ha estat fent la maleta des de fa molt de temps. No necessit cap metge que em digui què li passa. Pot fer vida normal i no. Parla com les persones, però tampoc. Més o menys se'n recorda de tot i s'enfada com tothom. Pot conduir i és molt perillós. Però hi sent, pateix. Parla poc, no somriu gens, no ha fumats mai. Amb quatre gestos i molts de sobreentesos, tolera la vida, estima ma mare, i es fa entendre. I crec que no vol que jo em preocupi per ell en excés. Perquè ell sap que fa patir. Però això de ma mare ens ha agafat desprevinguts a tots.

Mon pare, en Jaume *dels aparatos*, ha fet feina tota la vida en una botiga d'electrodomèstics poc pretensiosa i de barriada —de proximitat, com es diu ara, o quilòmetre zero—, i arreglava tota mena d'aparells elèctrics. Era la tenda d'*aparatos* de referència a la barriada de La Paloma. En sabia, d'adobar de tot, i no tant de vendre res. Tenc records boirosos d'un talleret contigu a l'estança que s'usava per rebre els clients, la botiga en si, amb un taulell altíssim —jo nin en aquella edat, és clar—, tota envoltada de prestatgeries plenes de petits electrodomèstics, curosament disposats, nets i endreçats. El lloc no era gaire ampli. A l'entrada hi tenien un ninot mecànic d'un metre i trenta centímetres d'alçada que venia a ser un reclam; col·locaven aquest robotet sobre l'escaló del batiport perquè guaitàs al carrer, quasi endret del portal, cosa que obligava a sortejar-lo per entrar. La porta era al costat dret de la boca de l'establiment, perquè la resta era ocupat

pel vidre grossíssim del mostrador. De banda a banda de la façana penjava un rètol, trencat en un cantó, amb el nom del negoci; era un acrònim rabiós que no vull recordar.

L'autòmat era rar de mena: un *cowboy* negre. I podia moure's. L'andròmina, amb aquella rialla pètria, aquelles galtes amb un punt de color vermell viu, i amb l'enigmàtica mirada que et seguia sempre, havia pogut bellugar-se en algun moment. Me'n record, de com articulava el braç i el cap. Primer calia introduir una moneda de deu duros en una ranura. I aleshores movia el braç per la part del colze, en una salutació executada sense esma, i es disparava un gir de cap massa ràpid d'anada, i de lentíssima tornada. Una esgarripança et recorria el cos quan saltava aquell trontoll de vida a contracor i forçada des d'un ressort secret. En tenc un record incòmode.

En Jaume dels *aparatos* no treia gaire el nas del taller. Allò sí que era un univers estrambòtic, selvàtic i abstrús. No obstant això, s'hi movia com peix dins l'aigua: eficient, diligent, atent, sorrut, de tracte distant i rara conversa. I la gent ho sabia i se l'estimava. A l'únic que vaig sentir fotre-se'n va ser l'amo precisament; que si quequejava, que si era un retardat, o si li faltava l'aigua d'abril... S'empegueí en adonar-se que l'havia sentit i que l'havia entès, i l'odiaria de per vida des d'aquella edat meva; i no tant perquè se'n rigué de mon pare, perquè la nostra relació no fou mai franca ni fàcil, sinó perquè era menyspreable el que havia fet.

Però, efectivament, monosíl·labs, evasives confuses i qualque paraula entenedora de tot un entramat oracional inconnex conformaven l'habilitat conversacional de mon pare. I gestualment no hi havia gaire cosa més a afegir.

Sabia on guardava totes les peces en aquella mena de cambra del tresor, per molt que la brutor, la penombra i el desori la fessin a primera vista un caos bast i feréstec. Semblava com si aquell *sancta sanctorum* postapocalíptic que feia olor de goma s'hagués engolit les ferreteries d'unes quantes barriades. I la màgia s'obrava en veure'l treballar, amb aquells dits que havien après de cor a enroscar, llimar, aprimar, empalmar, mandrinar, greixar, clavar... Disposava d'un quartet amb vàter així mateix, amb un lavabo petit també, tot crosta de calç, i dutxa, que feia de racó on desar llistons vells, canaletes de cablejat elèctric, tubs de plom, dues graneres i un pal de fregar amb un munyoc sempitern de tires enrampades de baieta. Per un montpeller estretó li entrava una mica de claror, l'única que l'acompanyava tot el matí, juntament amb la il·luminació d'un flexo sota el qual s'abocava mentre treballava, sempre sol, sobre una post de fusta sustentada per dos cavallets, llisa de fer-hi feina durant anys, amb una mica de corc pels cantons rosegats.

Mon pare era qui tancava el negoci els horabaixes. Venint a peu, podia ser a casa en deu minuts. Però no entenia per què, tancant a les set i mitja, ell arribava sempre una hora més tard. No s'aturava al bar, no tenia familiars a prop a qui volgués visitar, i anar a estirar les cames no feia part de la seva rutina. Per què

tardava tant? Quan ell arribava, ma mare sempre el besava i li passava la mà per les galtes, o pels cabells. I es miraven breument, quasi imperceptiblement als ulls —era ma mare que li cercava la llum als ulls, com per saber si ell encara era allà; alguns li desaconsellaren el festeig amb mon pare, a ma mare: poc xerraire, ell, i de formes brusques i rares, però guapot i molt sensible, es veu que sí, amb un aire de Marlon Brando també; foren feliços, mon pare i ma mare: es compraren un piset, es guanyaren la vida amb humilitat i decència, i jo m'hi vaig encabir, en Walden; nom així en honor d'un pensador nord-americà que mon pare admirava, i així em faig dir—.

Llavors, mentre sopàvem, ella li relatava un dels contes que havia escoltat per la ràdio. Mon pare mastegava, absent. Ma mare tenia posada la ràdio els horabaixes, i de vuit a vuit i quart, mentre desava els estris de brodar i començava el sopar, escoltava una secció per a lletraferits. Eren trucades per explicar relats breus, coverbos, anècdotes un pèl elaborades, cada dimarts i dijous. A ma mare li agradava. I molt assíduament, hi cridava la mateixa persona. Ma mare somreia, o sospirava, o es torcava els ulls mentre l'escoltava. Memoritzava el que fos que digués per després explicar-ho al pare. Jo l'ajudava perquè era fàcil que se n'oblidàs algun detall cabdal, o s'estengués massa en la descripció d'alguna nimietat que, tanmateix, el narrador havia passat per damunt. Després, mon pare s'aixecava, sense retirar els plats, i se n'anava a la saleta.

Un dia vaig treure el gat del sac, un capvespre que tornava de fer un treball escolar de ca un company. La portassa de la tenda d'electrodomèstics estava abaixada fins a mitjan lloc. Era tard per a un nin com jo, a la meva edat, anar sol a les vuit tocadetes pel carrer, i aquesta era l'excusa perfecta per esbrinar què punyeta feia mon pare encara a la botiga. Jo era un fill que s'aturava a veure son pare a la feina, que tornarien plegats a casa, cosa que no havien fet mai abans, que no es dirien res en cap moment del camí ni anirien agafats de la mà, però un pare i un fill al cap i a la fi. Què n'havia de témer?

Només hi havia un fosforescent encès a la primera estança, allà on hi havia tots els electrodomèstics a la venda. M'envaí la sensació d'estar fent una malifeta. Tenia el cos calent, suat, quan vaig posar la mà sobre el pom de la porta. Tot el món callava i sabia que en obrir-la, el mecanisme faria aquell ta-tac inevitable. Vaig empènyer amb molt d'esment, i supòs que la porta féu el renou de sempre, però no el vaig sentir perquè una presència esgarrifosa em paralitzà i gairebé em féu cridar de terror. Em vaig estremir sencer, se'm remogueren les vísceres i tot, però no vaig gemegar. El ninot fosc i encarcerat del *farwest* em sotjava des del seu tron empedreït. Còmplice. No recordava que cada nit l'entraven a dins.

El pare no va sentir res. Vaig alenar fondo. Aleshores sí, vaig ser capaç d'entendre. Hi havia algú al taller que xerrava. Era un discurs continu, molt ben pausat i executat per una veu greu, agradable, d'home, que se sobreposà al batec

del meu cor que sentia a les orelles. Un comercial, vaig suposar, que estava venent algun producte a mon pare. Vaig acostar-me al portal del taller, i d'allí vaig veure en Jaume dels *aparatos*, dret i d'esquena, amb l'auricular del telèfon a l'orella, xerrant desimboltament. Amb pauses, però sense cap concessió perquè l'interlocutor hi pogués intervenir. Un monòleg. Contava un conte. El vaig escoltar. Era la història d'un heroi sanguinari que s'endinsa en un laberint i, en arribar al centre, descobreix que un monstre pren cura de tots els herois predecessors que també li han volgut fer la pell. Com que no els falta de res, no en volen escapar; s'estimen i no usen el temps per a res concret. Anys després vaig descobrir que allò era una reelaboració d'un conte de Cortázar. Aleshores no ho sabia i va resultar revelador.

En acabar, mon pare es tancà al lavabo i vaig aprofitar per escapar. Vaig córrer com un llamp cap a casa, ma mare em renyà per arribar tan tard i no haver sabut telefonar-li, i em vaig dutxar tot d'una a veure si em tranquil·litzava. Em vaig perdre la salutació entre els meus pares aquell dia ben a propòsit. El cor m'anava a mil perquè intuïa què passaria. Mentre m'acabava d'eixugar, el meu pare entrà al bany i es despullà per entrar a la banyera. Just abans de posar-hi el segon peu, sense girar-se, em digué «t'ha agradat?». Una esgarripança em recorregué l'espinada. Només vaig saber assentir amb el cap, acompanyat d'un estrany so gutural que s'entrebancà a la gargamella, meitat estossecc, meitat «sí». No ens miràrem en cap moment. A l'hora de sopar, ma mare explicava el conte del dia. Se'n

recordava dels detalls. Se'l sabia molt bé. L'heroi, el laberint, el minotaure... El mateix que jo havia escoltat al taller.

Si mon pare es passava tot el temps en aquell taller, què ha fet ma mare durant el dia tota la vida? Jo pens que anava al mercat o al *colmado*, feia dissabte, cuinava, i els horabaixes, amb mi a casa, brodava fins a l'hora de preparar el sopar. I encara ho pens. I no m'equivoc. Esporàdicament baixàvem a Palma de compres, anàvem a visitar la tia Ventura, mentre jo feia anglès amb la seva filla, o unes amigues seves venien a casa, fumaven i acabaven jugant a bingo o a cartes. Però si pos en ordre tot el que m'ha passat a la vida, he hagut d'acabar acceptant com a ben real i sensible un episodi que durant un temps vaig creure que formava part de les meves aventures oníriques. És cert que hi he somiat algunes vegades, però el teixit de les imatges és d'origen real; no forma part de cap reflux de l'inconscient per elaborar cap narrativa nocturna. Tot el que ocorregué fou registrat ben a consciència pels meus sentits, de tal manera que he acabat per donar-li entitat de *fet real*.

La porta que separava la sala d'estar i el rebedor no es tancava mai a casa. Un horabaixa, sospitosament sí. I ma mare s'hi havia reunit amb aquelles sis o set amigues més. Xerraven fort a estones, reien, alguna fotia un bel, i acabaven que es xitaven unes a les altres perquè callassin i poguessin escoltar el que deien les altres, acompanyades contínuament de rialletes baix baix, corredisses i cridets

nerviosos, com a pessigades amistoses. Per sobre de totes acabava destacant sempre una miula argentina. Funcionava com la mestra de cerimònies. No sé què hi fotien perquè tanta dona allí ficada anàs com a fuita. Jo era a la meva habitació. Estudiava o dibuixava. Però volia saber què hi passava. L'única cosa que en vaig treure en clar fou la consigna que repetien adesiara: «*las cotorras alegres!*» exclamaven, divertides i excitades. Cada vegada que m'hi provava d'acostar, la mare em sortia a l'encontre i em feia tornar enrere amb qualsevol excusa, sense treure'm l'ull de damunt fins que no m'havia tancat de nou a l'habitació.

El pic que més m'hi vaig atansar tenien el bingo parat damunt la taula, abandonat. Es veia d'una hora enfora que el centre d'interès no era aquell joc de taula viciós. La vidriera de la porta, formada per quadrants de cristall amb un rectangle central fumat dins cadascun, en què cada rectangle emboirat era envoltat per vidre bisellat, acabava desmembrant per un efecte òptic els cossos de l'altra banda, com una mena de quadre cubista en moviment. Era estrany. I segons com s'hi col·locava hom, es podia veure als vèrtexs dels quadrants bisellats com la llum que hi incidia s'esflorava en l'arc de Sant Martí. Era màgic.

De sobte, silenci sepulcral. Vaig deixar córrer allò que tengués entre mans. El llum del passadís seguia encès però la meva mare no vigilava; ni tan sols la seva silueta no es distorsionava rere la vidriera cubista. Hi vaig arribar fent meu-meu. Encara tenc la sensació de les mans fredes sobre l'enrajolat de terratzo,

guanyant pam a pam la distància de quatre grapes, i el cor quasi saltant-me de la boca. A la saleta, ningú. Tan sols el bingo ben estès sobre la taula envoltada de cadires desocupades. Vaig guaitar aleshores cap a la dreta, agenollat i parapetat contra els baixos de fusta de la vidriera ben ajustada, traient mínimament el cap per la part baixa dels vidres. Aconseguia veure fins a mitjan menjadoret de casa, amb les portes obertes de pinte en ample, contigu a la saleta. Hi havia cinc dones que en contemplaven una altra de mal assegurada sobre d'un tamboret, sobre la taula del menjador. Despullada de cintura per avall. I eixancada. Manejava un mirallet amb la mà dreta per reflectir-s'hi. La que parlava en argentí, mig encorbada i la més acostada a aquella mena de model enfilada sobre la taula, es dirigia a les altres quatre. Dues seien en terra, bocabadades; una altra, assegurada ben enfront de la dona eixarrancada, mantenia un rostre de pedra i una mirada freda, calculadora, absorbent tot allò. I ma mare dreta, d'esquena a mi, amb un braç creuat sobre el ventre i amb l'altra mà tapant-se la boca, semblava extasiada. L'argentina els anava explicant qui sap déu què sobre la morfologia íntima femenina. S'atrevia a moure el mirallet a la que seia en aquell tron a fi que ella mateixa pogués veure's per primera vegada la naturalesa per dins, i anava assenyalant i anomenant sense cap mena de pudor aquells atributs íntims del cos humà, a fi que cadascuna pogués autoexplorar-se després. La imatge d'aquella fufa badada, com un clivell de figa, o com el trau desembotonat d'un vestit

fenomenal i corprenedor de pèl arreveixinat i arremolinat, no em va produir cap goig. Certa angúnia sí.

Vaig mirar la dona que s'exhibia en aquella posició valenta, heterodoxa i gratuïta. Mirava una dona nua. La contemplava. S'assemblava a la tia Ventura que he dit que tenc, amb aquell cap com a quadrat, de llavis sempre premuts i estrets. Jo sempre l'he recordada grossa, arrugada i així, prement els llavis, com a enfadada o a l'aguait en tot moment per si algú li podia fer una malifeta o l'enutjava i, encara millor, quan i com podria tornar-s'hi. No descansava mai de maquinar amenaces, ombres, fulles tallants i venjança. En canvi, aquesta altra dona tenia una altra mena de mirada, escrutadora sí, però perquè cercava d'entendre un misteri. Era la mirada viva de la neòfita, intelligent de la curiosa i encesa de la rebel. Era ben petit aleshores. El món no era lleig. El món era sexuat. Aquella mena de somni sovintejat per mi d'aleshores ençà, sense ombra de pornografia enlloc, quedà ben fixat com a experiència conscient en trobar cert parallelisme entre els cossos de *Les senyorettes d'Avinyó* i els de l'escena cubista al menjador de casa.

Des de la butaca de darrere, provava de travar el cinturó de seguretat de ma mare, asseguda al seient de copilot, mentre el meu pare romania immòbil amb

el cap mirant endavant i amb les mans al volant. Esperava per partir quan jo hagués acabat d'assegurar ma mare. Ella ens anava explicant el que li havien fet i el que li havien dit. Jo ja ho havia sentit. La vaig interrompre perquè cercàs la seva targeta sanitària, perquè ara l'important era anar a comprar les medecines. Contrariada pel meu mal humor, començà a furgar per dins la seva bossa. Mon pare no arrencava tot i que ma mare ja estàs fermada. Esperava que trobàs la targeta. Ella tenia el cap enfonyat quasi sencer dins la bossa. La mascareta li havia pujat endret dels ulls i sé ben del cert que no hi veia bé, però no tenia esma de col·locar-se-la on tocava. En incorporar-me de nou per ajustar-la-hi, inicià el gest de donar-me la bossa. La hi vaig prendre de les mans amb males maneres, ho reconec. I quan em disposava a rebostejar-hi, ella digué:

—Es! Mira'l que corre d'aviat!

—Qui? —vaig demanar-li jo, tot veient passar corrents pel nostre costat, amb les cames tocant-li el cul, el zelador aquell que m'havia retornat ma mare. «En Crístian» deia ma mare. «No l'has conegut?». Només vaig esser a temps de veure'l vestit amb l'uniforme blau cel escafit que li coneixia, amb una mena de tallavent vermell fosc i carregat de bosses de plàstic, abrics i una motxilleta. Corria fort malgrat anar com un bastaix. No semblava que pogués ser tan bon esprintador.

Una munió de persones sortí de l'hospital, amb i sense mascareta, tant treballadors del centre com acompanyants de malalts, sense mantenir gaire

distància entre si, assenyalant i mirant en direcció al lloc per on havia partit en Cristian. Eren rostres de sorpresa i d'indignació, el denominador comú dels quals eren uns ulls esbatanats. Alguns s'atrevien a somriure, fent una carussa d'incredulitat que estirava la rialla i l'estrafeia. D'entre tota aquella gentalla, un guarda de seguretat de tallada grossa iniciava una cursa que no seria suficient per aglapir l'esperitat. El bandit ja havia superat el terraplè que envoltava l'hospital i escapava del recinte amb el seu botí. Jo no trobava la cartera. No vaig haver de dir res. El pare havia començat a fer caminar el cotxe.

—Te l'ha fotuda —va dir ell.

Quan sortíem de l'aparcament, vaig mirar cap a la dreta. Les gotines d'aigua al vidre esdevenien llagrimetes a mesura que avançàvem, fins a perdre's per la carrosseria del cotxe. Al lluny, per dins el sementer negat de verdor, el lladre havia deixat de córrer. Caminava camp a través aixecant exageradament els peus. Devia fer mal anar per entre l'herba molla que envoltava aquell flanc de l'hospital. Mentre el dia gris deixava les muntanyes al fons ben emboirades, a punt de fer un bon xàfec, l'herbam era encès d'un verd intens, il·lustrós. L'airet, que no s'havia aturat, feia onejar l'herbei com si fos una mar de flames baixes que s'enrodillaven a les cames del fugitiu. Vaig abaixar la lluna per deixondir-me, perquè entràs el fred i notar-me la cara banyada. Amb una alenada fonda em vaig acomodar a la butaca i vaig tramar, tot el camí fins a la farmàcia més pròxima, la manera de com

emboscar el maleït carterista per entre els arbres del bosc de Walden, i castigar la incapacitat per al bé, o la seva incapacitat d'estimar.

En Walden

ENDERGUES

Premi local

Gabriel J. Torres Malpesa

Aquestes quatre lletres les vaig esborrallar... Bé, sent honesta, ara mateix no sé per quins set bisbes fadrins les vaig anotar; no soc capaç de recordar-ho. Ni que em matin tres cops cada dia soc capaç de sabre per què les vaig posar per escrit. Què n'és d'estrany no recordar-ho. Qualque motiu devia tenir... però quin? Em preocupen força aquests lapsus d'imperfeció. Però bé! No cal cercar més na Maria per la cuina. Fa massa temps que la cerquen, i encara ningú l'ha trobada...

Avui és dissabte. Cada set dies és dissabte i cada mes té quatre dissabtes. Aquesta obvietat sols és una eventualitat temporal; una trivialitat més d'un calendari que ens controla, ens fiscalitza i ens fa funcionar automatitzats i venuts, sempre al millor postor. Que sigui dissabte vol dir que avui és el meu dia lliure de feina. La rutina en la qual estic immersa, la cruel rutina de tothom, fa que aquest fet aleshores ja em sigui del tot indiferent. Quasi millor fer feina, trobo jo. Així,

«entretinguda i enganyada», tinc menys temps per pensar i per gastar. Pensar diuen que és força xerec; gastar encara ho és més. Sobretot si no tens els calés dins la butxaca per poder fer-ho. Deu ser això, idò!

Un dia lliure espanyol qualsevol. Un dia lliure obligat i a bon preu, un brindis al sol d'un govern ambidextre desgovernat. Un dia lliure mancat de llibertat que aprofito com cada dissabte per visitar l'amor més sagrat i més gran del meu absurd món. L'amor de la meua vida. La meua estimada mare; la mare que, a més a més, un dia em va parir.

Va ser una decisió, sens dubte, delicada i mala de prendre; gairebé no fou una iniciativa de bon gust. Més aviat em semblà signar una sentència de mort. Aquesta maleïda vida tan moderna, d'hàbits i compromisos socials, bilaterals, imprescindibles, incomprensibles, sexuals, inexcusables i personals em portaren litigis i paradoxes constants que em deixaren entre l'espasa i la paret enfront de tan injusta elecció: Cuidar-te o fer feina? Estar amb tu o deixar-te amb algú perquè et cuidés? Viure per tu o morir per tu? Quines preguntes més perverses i fora de lloc que em passen pel cap!

No seran sols endergues? Excuses bastes, absurdes i suïcides de mal pagador que cerca, destrempat i culpable, el meu avergonyit seny? Tu, mare, sempre ho has tingut més clar que jo; transparent, veritat? Per qualque motiu, segurament important i de pes, has estat la matriarca allunyada d'un patriarcat

subjugant. Has sigut tan diferent en tot. No t'han sorgit dubtes ni trencaclosques de concursos radiofònics que t'hagin fet veure la dicotomia de la vida com un problema enrevessat. Has tingut sempre tanta empena, tant de seny i els pebrots tan ben posats. D'on et sortia, mare, tota aquesta surrealista virilitat i fortalesa femenina que jo mai he estat capaç d'apamar? Sempre has tingut la ferma decisió de tirar endavant, caigui qui caigui i costi el que costi. Ho has tingut tan clar, mare!

La decisió encertada, la bona, l'exacta, la que més convé; la teva determinació. Sempre han estat els teus arguments, els més vàlids, si tant vols. A tota hora, la lloca aixoplugant tota la llocada. Vigilant que tot estigui al seu punt exacte i vagi tot així com cal anar. Mai, per cap qüestió, important o d'estat major, has deixat de saber quina era la teva ineludible opció. No t'has esgotat mai d'estimar-me. Sempre al meu costat, sempre juntes, encobeint-me sota les falces del teu infinit amor d'acer inoxidable. M'has estimat tant, mare.

I jo què he fet, mare? Què et don jo a canvi de tota aquesta incommensurable estimació? A la més mínima, ofegada i estressada pel roí protocol d'aquesta corrupta societat de consum i costums, he tirat la tovallola? Ara no ho sé cert... Deixa'm pas sols un minut per pensar-ho, per ser conscient dels meus actes. No, no ho tinc gens clar, mare...

A una inhòspita i comuna residència despullada d'humanisme i dels més mínims sentiments et vaig deixar internada. Abandonada, tal volta? Encara no ho

sé. No em martiritzis més l'ànima, per favor. Un gual estatal natural, inventat per legalitzar una moralitat i mortalitat d'estadístiques fàcils i de dubtoses intencions. Un camp de concentració farcit de magres cadàvers que es belluguen errants, aliens i fora conhort.

Et vaig deixar «conformada» —quin remei, em digueres— com un canari dins la gàbia, després de rebre la pertinent subvenció social governamental. Paga legal i letal d'un vot esclau, tantes i tantes vegades pregada, sota una humiliació decadent. Hostessa tancada i desnonada dins quatre parets mancades de flassada i amor. Cella glaçada i desconeguda per esperar, asseguda a la patètica cadira de rodes, que arribi una mort òrfena de glamur. A l'escorxador legitimat socialment, espuri per a persones desnonades que més prest que tard faran un traspàs garantit, una mort educada i consentida d'universitat que ens allibera, de cara a la societat, de l'endogalada responsabilitat. No és just, mare! Tu mai m'hagueres fet això. Mai m'hagueres desallotjat de casa deixant-me descurada. Per res del món! Sempre m'has encobeït i embolcallat a queixalades de pit, si ha fet falta. Desbarats! Sentiments encontrats? De culpabilitat, creus? Sí! Ho creus tu, mare?

Alçar-te del llit, rentar-te, vestir-te, donar-te l'esmorzar, asseure't a la butaca, engegar-te la televisió, fer-te moixonies i dir-te quatre aviciadures: —Que estàs de maca, mare. Ets la meva reina! Has fet un pipí? He de canviar-te el bolquer?

A la cadira de rodes, a fer-te el dinar, a donar-te'l a la boca. —Has fet caca, mare? Ai, ai, ai, quina nineta de pedaç més desendreçada!

Altres cops a canviar-te el bolquer. Ara a fer la migdiada. A curar-te les ferides. Pomada per a la pupa. Apa... fora del llit i a dir-te quatre moixonies més: —Què t'estimo de molt, mare! Ets la més maca del món!! Un bombó de xocolata!!!

L'esmorzar, més bolquers subvencionats, butaca, televisió, ximpleries. Una carrera amb la puta cadira de rodes. Rialles! Fer el sopar, donar-te el sopar, posar-te el bolquer, posar-te el pijama, llegir-te un poquet. A dormir tu i jo? A passar-me la nit desperta, drogada per una sobredosi de cafeïna per vigilar que tu, mare, no passis una mala nit. Girar-te i voltar-te cada hora perquè les llagues no et mengin de viu en viu. Amoïnar-me quan et pega la mala tos. Són excuses tot això? El més segur és que ho siguin. Tu, mare, no t'hagueres plantejat mai si són o deixen de ser embolics. Mai, veritat?

Quan era petita, vull dir de poca edat —perquè mai he sigut una dona alta—, saps, mare? Té els seus avantatges ser petita. A l'hora de tenir sexe soc més manejadissa, diuen envanits i enverinats els cabrons dels homes. Tu, com sempre, em demanaves encuriosida a la vegada que inquieta i esporuguida pel meu incert demà:

—I tu, filla meva..., sucre dolç de la meva vida! Què vols ser quan siguis gran?

—Mare, jo vull ser escriptora!

—Escriptora, filla meva? Ha, ha, ha... Ves amb compte, que la terra i la història està plena d'escriptors i de morts de fam que es mengen les lletres que no són capaços d'escriure —m'aconsellaves, dolça, fent-me veure que ser escriptora era el gran disbarat.

Quan em feies plet sobre aquest tema m'enfadava. Pegava un bon bot fent una volta de fantasia a l'aire. M'aguantava la falda i preparava la primitiva positura de ballet: *Les mans, els dits, han d'estar agrupats lliurement i tous en les articulacions. El dit polze toca el major; la mà no ha d'estar aixaropada ni trencada en les seves articulacions amb el braç, sinó que prossegueix la línia general arrodonida de tot el braç, des de l'espatlla.*

Tu, enfront de les meves potadetes, granejaves unes amples i divertides rialles. M'agradava tant veure com birbillejaven els teus ulls d'un blau encès, natural. Et posaves a voltejar i a cantar aquella cançó que et sortia tan bé. Què n'és d'estrany! Ara mateix no la puc recordar, però que cantaves de bé, mare! Era una benedicció divina escoltar-te i veure com omplies tota la casa, bellugant-te, alada com una papallona vairada, amb la teva fràgil i menuda presència. Les veïnes, extasiades, et feien llargs aplaudiments per les finestres del montpeller interior. Et

tiraven flors i et deien afalacs que et ruboritzaven. Ens ho passàvem tan bé, veritat?
Què n'era de romàntic i divertit tot allò, mare!

Llavors jo era una desvergonyida guerrillera; la cançó del *Bella ciao* em representava i encaixava amb el meu model de nina indomable. No amidava l'alçada d'un ca assegut i sovint, enfront dels teus consells que jo no entenia, et feia plet, estreta de barres i arrufant les celles: —Mare, jo no soc d'aquest món ni vaig d'absurds romanços. No soc filla d'esperma d'home remenacues; soc la filla del gran òvul radioactiu femení!

Però el temps, aquest Judes Iscariot hipòcrita, ha procurat esmorteir totes les meves ínfules de resistència i de tirar endavant, malgrat pegar sempre carabassotades per la paret. Com n'és d'injusta la vida! Sempre arronsa traïdora i ens posa al nostre lloc. Veus, mare? És tan fàcil tenir el cap ple de pardalets; no fan pagar res per fer-ho. És de franc! Veritat?

—I tu, filla meva, sucre dolç de la meva vida! Què vols ser quan siguis gran?

—Mare, jo vull ser escriptora!

—Escriptora, filla meva? Ha, ha, ha... Escriptora!

—Jo vull emmudir els papers reciclats llardosos de paraules xafarderes; mastegar-los amb mala bava; esquitar-los amb restes d'escopinades i d'orgasmes salvatges. I quan n'estigui a plaer, esqueixar-los i calar-los foc fora pietat un rere

l'altre. Emmerdar, dits i mans grassos de resclum, vells i actuals manuscrits; inservibles llibres d'autoajuda i psiquiatria recomanats per viure una vida flonja. Papers i més papers plens de lletres inconnexes que ens volen adoctrinar per via d'urgència mans engrillonades. Engatar-me fins al coma etílic de lletres políticament incorrectes. Després, oiada, vomitar-les a l'excusat fora vergonya. Estirar la cadena perquè desemboquin a les depuradores i que aquestes paraules perbocades surin com buines seques sobre la sabonera de l'aigua contaminada. Fer potades i geniades capritxoses. Dir i fer bestieses. Grosseries que espantin el més agosarat. Ser una carnissera de ganivets esmolats i tallar els collons a les lletres mascles i ortopèdiques de baixos virginals. Divagar embogida fent gemecs i fora coneixement. Enverinar lletres consagrades per fer-les, per sempre, inhumanes.

—Filla meva, n'estàs segura que vols ser escriptora? No voldries ser política, feminista, lesbiana, transsexual o sindicalista?

—Mare, jo vull ser escriptora!

—Escriptora, filla meva? Ha, ha, ha... Escriptora!

—Vull desmentir veritats imposades i circumcidades, perquè no governin impotents i en pilotes les falsedats històriques de tota la vida. Posar a parir, mitjançant el meu llapis de morros, tot quant es bellugui i em surti dels meus sants ovaris fadrins i escaldats. Canviar les lletres per signes botiflers que, provocadors,

ens fan botifarres empipadores. Esclatar amb Goma 2, terrorista, les tecles anquilosades del portàtil perquè no escriguin més dois dels ja escrits. Afusellar per sempre les sobredosis de moixonies i orinar paraules tendres però fredes. Escriure agre i fort per cardar encara més fort. No em preocupa passar fam, perquè la fam no és res més que el mal costum de menjar que té la societat que es pot permetre el luxe de fer-ho i que fa massa de temps que ja no està de moda. Vull esmicolar les paraules amb una serra mecànica emmetzinada i desterrossar-les amb un motocultor d'agricultor. Cremar les banalitats per, després, ventar les seves cendres al vent d'un silenci analfabet.

—I tu, filla meva, sucre dolç de la meva vida! Què vols ser quan siguis gran?

—Mare, jo vull ser escriptora!

—Escriptora, filla meva? Ha, ha, ha... Escriptora!

—Desterrar i desenterrar els texts a martellades furtives perquè cerquin asil a millors terres ermes i externes. Esbutzar diccionaris a ganivetades per l'esquena. Passar la piconadora per sobre les lletres innocents que estan agenollades esquena paret. Xerracar amb les aspres xerracades del verduc verbs, subjectes, predicats i adjectius qualificatius perquè deixin de qualificar a mossegades de barram postís. Dignificar flastomies flatulentes, grosseries gruixades i desbarats esburbats. Ficar els dits pel cul d'un pollastre mort i engroguit. Treure'n, fora manies ni oi, les seves llarguerudes i magres vísceres amargoses per, tot seguit, injectar-les

a les venes de drogoaddictes pusillànimes i reaccionaris. Maltractar, sols pel plaer i fet de maltractar, les més elementals normes d'escriptura. Em vull masturbar embogida refregant-me la poma amb els còdexs ancestrals i pixar dintre el calze del bisbe eixorc, perquè s'ho begui a missa de deu. I riure a caixes destrempades; riure posseïda i traspassada a tall d'ous pel fallus barrinador i entorcillat d'en Banyeta Verda, fins a tenir l'orgasme que sempre he desitjat tenir i que mai he tingut. Animalades, tantes mai!

—Mare, mare, mare! Que em sents, mare?

—I tu, filla meva, sucre dolç de la meva vida! Què vols ser quan siguis gran?

—Mare, jo vull ser escriptora!

—Escriptora, filla meva? Ha, ha, ha... Escriptora!

—Mareta meva, ets aquí? No m'escoltes ni em comprens. Et faig petons i t'acarono, però tu romans perduda i absent. Em mires fixament un temps força indefinit. Que no em coneixes, mare? Et parlo i no em mires. Fas preguntes amb aquests, els teus ulls blaus ja destenyits, grans i oberts com a plats farcits de restes i arestes d'incomprensions. Estic alterada demanant una explicació més o menys convincent de per què aquesta feresta fuita a cap lloc. Ara, mare, pentinaré els teus cabells suaus i blancs. Et pintaré el llavis i et depilaré les celles. Et faré les ungles i

un esquitx de maquillatge et caurà bé. Què n'ets de graciosa i endreçada, mare! Fes-me una rialleta, mare!! Per favor, t'ho demano que tu, quan vols, ho saps fer.

—Aquest desprietat i maleït alzheimer et té el cervell xuclat, esquelètic, i per molt que et parli no et bategues ni canvies el teu rictus impertèrrit i ossut. Ossos, pell, memòria i records trabucats a balquena sobre un suport mecànic que t'ajuda a somriure amb innocència. Això és el premi final d'una vida que després de fer tot el que una fa s'escapa fugissera, relliscant amagrida, esmicolada, absorbida, arremolinada i anònima pel forat d'una aigüera magra, obscura i desconeguda. Ets un ésser humà, mare. Això em diuen, però aquest simfònic patiment no és d'aquest món i, ni molt manco, humà.

—Mare, jo vull engatar-me sovint de lletres i d'alcohol adulterat. Drogar-me doll seguit de sobredosi de majúscules i minúscules. Així, gata i drogada, que em tanquin a la presó de la metàfora. Que em condemnin a perpetuïtat dins les cambres de biblioteques d'un i mil llibres estrafolaris de literatura a la inversa que, perduts i mancats de sentits, no serveixen per res. Per res! Que em pengin de la forca del verb fet dona. Vull vomitar i defecar lletres amb halitosi a discreció per crear, a ploma eixuta, texts pesants impossibles de llegir per entesos i desentesos. Discutir amb histèria embogida i violenta temes indiscutibles amorals que ens tenen la boca emmordassada i el ventre embarassat. Estigmes que fan de nosaltres, vulgars humans, ximples titelles de cordam tallat i braços caiguts amb

símtomes de persones corruptes escurabutxaques. Escriure sequeres sobre temes inversemblants de corrupció política, desnonaments abusadors, violacions, violència masclista o terrorisme d'estat, per a després posar-los tots erectes a qualsevol esplanada polsegosa d'un cementeri en pedigrí i, així, els feixistes de sempre i per sempre, amb mala llet, traïdoria i nocturnitat, els puguin afusellar amb un golafre divertiment una vegada més. Quantes de vegades més?

—I tu, filla meva, sucre dolç de la meva vida! Què vols ser quan siguis gran?

—Mare, jo vull ser escriptora!

—Escriptora, filla meva? Ha, ha, ha... Escriptora!

—Perdó! Senyoreta Nicolau, ja és l'hora. Acomiadi's, per favor! —em xiuxiueja l'assistenta del centre, acotada i a l'orella, mirant de cua d'ull la mare.

—Bé, mare. No pateixis. Dissabte tornaré per estar amb tu i per tu. Ara descansa... relaxa't i dorm una estona. Adeu, estimada mare que un dia em vares parir.

Ensopida pel bellugueig sincronitzat i etern del tren el dia torna i retorna, una vegada i una altra, a repicar repetidament per dintre el meu alterat capet que està en mode circuit tancat. La impotència verge d'aquesta maleïda malaltia degenerativa no em deixa acomiadar de la mare, així i com ella ha sigut durant tota

la seva vida. Fora adonar-se'n de sobte ja no hi és. Aquests darrers anys de deixar records, fesomies i noms enrere han sigut molts durs, pràcticament insuportables!

Mare. Sé que has de morir i que al final, malgrat tot, moriràs. No estic ni molt menys preparada ni em ve de gust preparar-me. No, no soc capaç d'assumir aquest maleït moment tan amorf i difús, però calmós a la vegada. Si pogués, mare, creu-me: jo moriria per tu. N'estic tan cansada, en tinc tantes ganes, saps? En el fons no soc tan forta com tu em deies que era i jo, que embadalida m'ho creia escoltant tot el que tu em deies. No t'esforcis més; no cal, mare. No lluitis més, mare. Fes-ho per mi o fes-ho per tu, però descansa, mare. Mor, si així et ve de gust. Amb la teva dignitat i amb la teva honorabilitat enaltida i sencera sempre per endavant.

—I tu, filla meva, sucre dolç de la meva vida! Què vols ser quan siguis gran?

Aquesta frase que no em dona treva ni em deixa descansar psicològicament, repetida fins a la sacietat, retrona insistint, sempre seguit, dins el meu atrotinat i malbaratat subconscient, va i ve... queda i roman per llargues estones que em tenen acoquinada i descollocada. Records estantissos i difuminats de quan em cantaves:

No nino, non, non, la nina petita té son,
no nino, non, non, la nina garrida ja es dorm.

No nino, non, non, deia la mare a la nina fora pare.

Menja coques bambes ensucrades, caramels de mel

i vermelles prunes de frare.

No nino, non, non...

Avui és dissabte. Cada set dies és dissabte i cada mes té quatre dissabtes. Aquesta obvietat sols és una eventualitat temporal; una trivialitat més d'un calendari que ens controla, ens fiscalitza i ens fa funcionar automatitzats i venuts, sempre al millor postor. Que sigui dissabte vol dir que avui és el meu dia lliure de feina.

Un dia lliure espanyol qualsevol. Un dia lliure obligat i a bon preu, un brindis al sol d'un govern ambidextre desgovernat. Un dia lliure mancat de llibertat... Avui és el meu dia lliure de feina en què, malauradament, no tinc res per fer, on anar o a qui visitar...

Els records solen

comptar mentides.

S'emmotllen al vent,

esgarrapen la història.

Per aquí s'encuixen,

per allà s'estiren.

Es tenyeixen de glòria,

es banyen en llot.

S'endolceixen, s'amarguen

al nostre acomodament,

segons ens convinguin.

Perquè, primer de tot,

malgrat tot,

cal sobreviure.

«Els records», Joan Manel Serrat

Stoneta

CATEGORIA JUVENIL

L'ÚLTIM DINOSAURE DEL MÓN

Robin Garcia Stifter

6^è CEIP s'Auba

Hi havia una vegada un adolescent amb els cabell molt curts i arrissats. Portava ulleres grosses i molt rodones, amb uns ulls de color blau cristal·lí; la boca era allargada i sempre somrient. Ell sempre era molt actiu i sempre sortia a córrer. Sempre duia samarretes molt curtes, amb molts de dibuixos, i els calçons molt curts, de color blau. Sempre duia sabates que li eren molt grans. Duia un ca que era molt carinyós. Al ca li agradava ensumar-ho sempre tot: Tenia una coa molt llarga, els ulls estaven tapats perquè tenia molta cella, ell era llarg i les potes eren molt petites, per això no podia caminar ràpid.

Els eren inseparables perquè anaven pertot junts. Estaven passejant per un camí amb moltes pedretes, molt petites, amb molts de bassiots perquè abans havia plogut. Hi havia moltes flors i arbres, els caragols anaven per l'herba a poc a poc. Estaven passant per un parc on hi havia un gronxador i un tobogan molt alt.

Al ca li encantava passejar. Seguidament varen veure un ou molt gran, com dues vegades un ou d'un estruç. A continuació l'adolescent el va agafar i el va mirar. Ell estava ben segur que era d'un dinosaure perquè l'ou era verd i tenia taques de color rosa.

Mentre tornaven a casa va tornar a començar a ploure. Per tant, havien de córrer a casa. L'adolescent estava ben segur de que eclosionaria. A continuació varen arribar a casa i es varen eixugar i l'adolescent es va dutxar. Més tard va posar l'ou embolicat en una manta i devora un radiador. Durant un temps va mirar per Internet per veure de què era l'ou. Tot seguit va veure que era un ou d'un dinosaure: Llavors va cercar quant creixia i va veure que creixia vint-i-set metres i pesaria una tona i mitja. Tot seguit va escoltar un clac, clac, clac. Quan va veure que l'ou estava eclosionat s'hi va posar davant per veure'l. El ca es va posar molt nerviós i va començar a lladrar. L'adolescent el va tranquil·litzar i el va acariciar.

A la fi l'ou es va obrir per complet, l'adolescent es va quedar congelat i el dinosaure va botar a l'adolescent. Aleshores es va posar molt content i varen començar a jugar amb la pilota. El dinosaure i el ca corrien rere la pilota i a la fi es varen cansar. Anaren a la cuina, varen anar a cuinar i després a cercar herba.

Llavors el dinosaure va menjar l'herba que havien recollit, el ca va menjar pinso per a cans i l'adolescent va menjar el que havia cuinat: peix amb patates.

Per finalitzar varen anar al llit. El dinosaure i el ca tenien molt de fred i l'adolescent els va deixar entrar davall la manta i es varen dormir tots junts.

EL SOMNI

Joan Fuster Mestre

6èB CEIP s'Auba

Hi havia una vegada un nin anomenat Tomàs que somiava en ser un astronauta. En Tomàs era un nin no massa alt, amb uns ulls verds i uns cabells rossos i arrissats. Sempre duia camisetes d'astronautes, però la seva preferida era la d'un coet enlairant. Ell sempre estava jugant amb els seus Legos d'astronautes i naus espacials.

En Tomàs tenia un germà gran que nomia Pep. En Pep era molt alt, amb uns ulls marrons mel i uns cabells negres i llisos. Sempre duia posades camisetes negres del seu grup de rock preferit: Slayer.

En Pep mai treia bones notes; al contrari d'en Tomàs, que sempre duia deus, i per això els seus pares estaven molt orgullosos d'ell.

En Pep era un germà pèssim, perquè sempre li deia a en Tomàs que no podria ser astronauta, que només és un somni de nin petit i que si arribés a les proves per ser astronauta no podria passar ni la primera prova.

En Tomàs mai feia cas al seu germà, perquè pensava que el volia fer enfadar. Però un dia va començar a dubtar de si el seu germà tenia raó, fins que va arribar a deixar el seu somni a un costat i va començar a oblidar-lo.

Varen passar els anys i en Pep es va graduar i independitzar i en Tomàs va començar l'institut. En Tomàs no havia sabut res del seu germà des que es va graduar i això el va posar molt trist, perquè ell estimava el seu germà, però en Pep no pareixia mostrar el mateix sentiment en Tomàs, perquè mai agafava el telèfon quan el seu germà el cridava.

En Tomàs es va rendir i va deixar de cridar al seu germà i es va començar a centrar en els seus estudis.

Varen seguir passant els anys i va arribar el moment de decidir el seu ofici i en Tomàs no sabia què triar i, pensant i pensant, es va recordar del somni de quan era petit i va decidir ser astronauta. Es va ficar a una universitat per a astronautes i va

estudiar durant cinc anys sense aturar-se, perquè el seu ofici era molt difícil. Però va aconseguir graduar-se i es va fer astronauta.

Finalment, en Tomàs es va mudar als Estats Units i es va incorporar a la NASA. Després de la seva reincorporació al servei especial va ser el primer humà a trepitjar Mart i quan en Pep va veure per les notícies el que havia fet el seu germà petit el va cridar i li va dir: «Estic orgullós de tu, Tomàs, i perdó per tractar-se sempre així de malament».

I quan en Tomàs va sentir allò va plorar d'alegria i aquell moment va ser el més feliç de la seva vida.

FI

MISTERI A CALA EMBULL

Carme Garau Servera

6^è C CEIP s'Auba

Hola! El meu nom és Maria Pipes i soc una gran detectiu. De fet, la millor del meu petit poble anomenat Cala Embull. Explicaré un parell de coses sobre mi: soc una nena d'estatura mitjana; tenc 26 anys; els meus ulls són de color marró mel petitons i bonics; el meu pèl és llarg, ros com l'or, brillant i sempre fermat amb una trena. El meu caràcter és atrevit, vergonyós i sociable. Com abans he escrit, soc detectiu i em passo el dia investigant casos (a vegades sense sentit, però és que em vull fer la interessant).

Millor descriuré un poc el meu poble: poble petit (massa), amb pocs habitants. De fet, tots ens coneixem; molta vegetació com garrovers, ametlers, pins i tot tipus de flors. Molt alegre i colorit. I el més important és el castell medieval, on habiten la reina, el rei, la princesa i la infanta, i on allà succeeix el cas més complicat de la meva vida.

Tot va començar un dia plujós en què jo estava a casa asseguda a la meva butaca de pell, bevent un cafè i mirant el meu programa preferit «Sabies que» a la televisió (estava la xemeneia encesa, me venia una calentor escassa i agradable). El meu ca, en Sherlock, que és un mamífer de raça ca d'aigua negra, *carinyós* i divertit, iguallet que jo; és un poc vellet però igualment m'ajuda en la meva feia, investigar casos.

De sobte vaig sentir el meu telèfon sonar i en Sherlock me'l va dur *carinyosament* amb la boca: «Gràcies, Sherlock!», li ho vaig agrair amb una carícia sobre el seu pelut pelatge. Ràpidament vaig atendre. Era l'alcaldeessa del poble, sonava inquieta i molt desesperada:

—Detectiu Maria, ajuda; necessit ajuda. Al ca-ca-cas-te-tell (*tartamudejant de por*) medi-e-va-val hi ha hagut un robatori!

—Què ha passat? Tranquillitza't. Necessit més detalls...

—Per favor, ajuda! Mic...

I de sobte es tallà la trucada. «Què ha pogut passar?. Necessit informació» (ja m'estava posant nerviosa). Mentre estava pensant amb una preocupació impressionant veig en Sherlock duent-me el paraigua; això volia dir que havíem d'anar al castell a digerir la situació... Vaig agafar l'impermeable (en Sherlock també), la lupa i més eines guais de detectius. Ho vaig guardar a una motxilleta de pell rugosa i em

vaig posar mans a l'obra. Era molt arriscat sortir fora, ja que plovia a poalades i feia trons descontroladament.

Sortírem de casa amb destí cap al castell. Feia tant de vent que era impossible avançar cap endavant. Al cap d'una bona estona de patiment arribàrem cansats i banyats. Vaig tocar el timbre i el majordom (Tomeu Albert) em va obrir el portal de 3 metres d'altura, fet amb una fusta antiga i desgastada que duia a una sala immensa plena d'objectes elegants que formaven una sala d'estar. Al voltant hi havia moltíssimes portes iguals que la principal. Per fora el castell medieval pareixia antic, però per dintre tenia un toc modern i acollidor. En fi, don Tomeu ens acollí a mi i en Sherlock i amablement ens deixà passar a la gegantina sala d'estar, altres servents ens oferiren unes peces de menjar delicades i unes tovalloles per assecar-nos.

El majordom ens contà el que havia passat: Resultava que havien robat un dels tresors més preuats i valuosos del castell, la corona del rei. Era pràcticament impossible, ja que el lloc on es guarda està ple de trampes per aturar l'enemic. Per sort la tiara de la reina encara hi era, però això era una desgràcia! Aquelles peces d'or de la reialesa van de generació en generació i valen milions... També el senyor Tomeu Albert em confirmà que el robatori havia estat a la nit, quan tothom dormia, ja que ell, com de costum abans d'anar al llit, revisava amb el rei si el sistema de trampes

estava activat i les corones hi eren. Tot estava bé fins l'endemà matí, quan s'adonaren que faltava la corona.

Aleshores vaig decidir anar cap al poble a interrogar els habitants amb en Sherlock. Primer ens aturàrem a ca n'Angelita (la despistada); ni sabia el què havia passat: descartada. En Pepet (el golafre) es passa el dia menjant dolços i ni em prestava atenció, devia estar massa concentrat menjant Donuts... descartat. La tercera casa era la de n'Olga (la vella supersticiosa). Li vaig demanar si sabia alguna cosa sobre el robatori, aleshores es va posar pensativa aclucant els ells i negant amb el cap. Em va servir una tassa de te mostrant un tremolor per les mans que em va posar inquieta. De sobte va començar a xerrar:

—Fa anys i anys els reis i reines de Cala embull s'adonaren de que, cada 10 anys, venia una bruixa dolenta i pobra per intentar robar les joies de la corona i amb això poder fer-se rica. El poble estava atemorit, ja que aquella tenia el poder de posseir la gent. Quan passava això es ficava dintre de l'ànima de l'humà, se li posaven els ulls negres com el carbó i el controlava. Quan són les 12 h de la nit la bruixa surt del cos i l'humà no recorda res del que ha passat. Ha tornat... L'única manera amb què es pot acabar amb ella és tirant-li una poalada d'aigua; mai s'ha aconseguit...

Ja un poc *assustada*, intentant que aturés d'aterrir-me vaig dir: —Gràcies. Adéu.

Fins una altra...

En Sherlock i jo intentàrem partir el més ràpid possible d'aquella casa terrorífica. Vaig interrogar tot el poble però no trobàrem solució. Anàrem cap al castell fora resultat, però seguia pensant en el que m'havia contat n'Olga...

Just quan arribàrem, em vaig posar a cercar proves; hores i hores cercant i sense cap resultat. De sobte em vaig adonar que els únics que podien desactivar les trampes de la zona de les corones eren el rei i la reina, ja que hi havia una maquinària d'empremtes dactilars. Ja ho sabia tot... Vaig demanar suplicant al rei i a la reina que aquella nit ens poguéssim quedar jo i en Sherlock al castell a dormir. Em varen dir que sí. Bingo! Amablement els servents ens tractaren amb cura i com si estiguéssim a casa.

Eren les 23.50 de la nit. Mans a l'obra. Sabia que la que havia robat la corona era la bruixa, per què? Perquè segurament havia posseït el rei o la reina per poder desactivar les trampes amb les seves empremtes dactilars. Jo sospitava que aquesta nit vendria a furtar la tiara. Per això vaig agafar el poal d'aigua i vaig partir cap a la sala de les corones. Efectivament, hi havia algú! Estava la porta oberta. Tres, dos, u...

(primer sospir per llevar-me els nervis) ja! Plafff! Clarament vaig matar la bruixa... no m'ho crec! Soc la millor! La reina estava tirada al terra envoltada d'un líquid aiguós negre, que era l'ànima de la bruixa. Ràpidament vaig anar a veure l'estat de la reialesa. Estava bé, sana i salvada. Li vaig explicar la situació i col·locàrem la tiara al seu lloc.

Finalment, al dia següent, després de tot vàrem celebrar amb el poble que la bruixa ja no ens molestaria mai més. Era el millor dia del món, solejat i feliç. Què podria anar millor? Vaig haver de fer un discurs amb un micròfon (davant tot el poble, quina vergonya). Després li va tocar al rei, la reina, la princesa i la infanta, em varen donar mil gràcies i el rei amb paraules formals i elegants digué: «Na Maria Pipes ens ha salvat! La meva corona ningú sap on és, però la valuosa tiara sí. Entre la família reial hem decidit que amb el nostre honor li regalarem la tiara d'agraïment». No podia ser... A mi? Era impossible. Em vaig emocionar tant que vaig pegar un crit d'alegria. Per mi era fantàstic guardar una joia tan important.